

UZASADNIENIE

Pozwem z 10 listopada 2016 roku W. S. wniósł o zasądzenie od Banku (...) Spółki Akcyjnej w W. kwoty 4 840,05 złotych tytułem odszkodowania wraz z odsetkami ustawowymi od 22 października 2015 roku do 31 grudnia 2015 roku i odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 1 stycznia 2016 roku do dnia zapłaty. Nadto powód wniósł o zasądzenie od strony pozwanej kwoty 5000 złotych tytułem zadośćuczynienia wraz z odsetkami ustawowymi od 22 października 2015 roku do 31 grudnia 2015 roku i odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 1 stycznia 2016 roku do dnia zapłaty, a także zasądzenie na jego rzecz kosztów postępowania według norm przypisanych.

Uzasadniając wniesione żądanie powód wskazał, że 26 października 2011 roku złożył dyspozycje zamknięcia rachunku bankowego prowadzonego przez stronę pozwaną, regulując wszelkie należności względem banku. Nie informując powoda o zadłużeniu, Bank (...) Spółki Akcyjnej w W. wpisał w Biurze (...) dług W. S. w wysokości 1 złotego. Na skutek powyższego powód nie otrzymał kredytu i poniósł szkodę w postaci odsetek za opóźnienie w spłacie długu, którego wierzycielem na mocy postanowienia Sądu Rejonowego dla Warszawy- Żoliborza w W. z 30 maja 2011 roku było (...) W.. Niezasadne umieszczenie danych osobowych powoda jako osoby posiadającej niespłacone długi z tytułu zawartej umowy kredytu i tym samym uznanie go za osobę posiadającą niespłacone długi, stanowiło dla W. S. źródło dyskomfortu i naruszało jego dobra osobiste.

W odpowiedzi na pozew strona pozwana wniosła o oddalenie powództwa w całości oraz zasądzenie kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przypisanych. Strona pozwana wskazała, że dokonany w Biurze (...) wpis znajdował uzasadnienie w obowiązujących przepisach i nie wymagał zgody powoda, który w żaden sposób nie wykazał, że brak możliwości uzyskania kredytu na poczet spłaty zobowiązania wynikał z umieszczenia jego danych w Biurze (...). Po złożeniu reklamacji przez W. S. bank niezwłocznie podjął czynności celem usunięcia danych powoda z rejestru, dlatego nie istnieją powody do uznania, że doszło do naruszenia jego dóbr osobistych.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny.

W. S. oraz I. S. posiadali w Banku (...) Spółce Akcyjnej w W. rachunek E.. W dniu 26 października 2011 roku W. S. złożył w Banku dyspozycję wypowiedzenia umowy prowadzenia rachunku bankowego nr (...) oraz zwrócił wydaną do rachunku kartę płatniczą Maestro. Podczas składania dyspozycji zamknięcia rachunku w siedzibie Banku, W. S. uregulował należności wobec Banku i zostały mu wypłacone środki zgromadzone na rachunku nr (...). Pracownik pozwanego Banku poinformował W. S. o ewentualnym wystąpieniu debetu na koncie, które może powstać w trakcie rozliczania rachunku i o konieczności jego ewentualnego uregulowania. Bank poinformował W. S. o wystąpieniu debetu na koncie w wysokości 6 zł, który został niezwłocznie spłacony (dowód: dyspozycja zamknięcia rachunku bankowego k. 97-99, zeznania świadka I. S. – protokół z rozprawy z dnia 16 marca 2017 r. k. 103-108, zeznania powoda W. S. – protokół z rozprawy z dnia 16 marca 2017 r. k. 103-108).

Postanowieniem Sądu Rejonowego dla Warszawy- Żoliborza w W. z 30 maja 2011 roku, wydanym w postępowaniu o zniesieniu współwłasności, W. S. został zobowiązany do zapłaty na rzecz (...) W. kwoty 30 062 złotych w terminie dwóch tygodni od dnia uprawomocnienia się orzeczenia. W związku z uchybieniem terminowi zapłaty, pozwem z 22 września 2014 roku (...) W. wystąpiło o zasądzenie od W. S. kwoty 9400 złotych wraz z odsetkami ustawowymi, tytułem odsetek ustawowych za opóźnienie od uiszczonej w dniu 17 stycznia 2014 roku należności głównej. Nakazem zapłaty z 20 października 2014 roku zobowiązano W. S. do zapłaty dochodzonej kwoty, co nastąpiło w dniu 14 listopada 2014 roku (dowód: postanowienie z dnia 20 maja 2011 roku., k. 39-40, pozew z 22 września 2014 roku, k. 37-38, nakaz zapłaty, k.42, pokwitowanie zapłaty, k. 43).

W 2009 roku W. S. sprzedał udziały w prowadzonej spółce i przez kilka następnych lat nie miał stałych dochodów. W 2012 roku powód postanowił rozwinąć działalność gospodarczą, co wiązało się ze znacznym nakładem prac i kwestia spłaty zadłużenia wobec (...) W. nie była priorytetowa. Powód posiadał inne zobowiązania kredytowe, z

których wywiązywał się terminowo, był rzetelnym klientem, nie posiadał przeterminowanych zobowiązań wobec instytucji finansowych. Celem zdobycia środków na zapłatę kwoty 30 062 złotych powód starał się o przyznanie kredytu gotówkowego w kilku bankach. W okresie od dnia 16 grudnia 2012 r. do dnia 7 listopada 2013 r. złożył wnioski kredytowe w bankach: S. Bank, Raiffeisen Bank, S. C. Bank, D. Bank oraz Idea Bank, w odpowiedzi na które bez wskazywania przyczyny uzyskał decyzje negatywne. W trakcie rozmowy z pracownikiem Idea Banku, W. S. uzyskał informację, że w Biurze (...) widnieje informacja o jego przeterminowanym zadłużeniu wobec Banku (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w W. w wysokości 1 zł która została wprowadzona przez Bank w związku z przeterminowanym o 304 dni zadłużeniem. (dowód: wydruk z BIK dotyczący W. S. k. 23-34, zeznania świadka I. S. – protokół z rozprawy z dnia 16 marca 2017 r. k. 103-108, zeznania powoda W. S. – protokół z rozprawy z dnia 16 marca 2017 r. k. 103-108, wydruk z BIK dotyczący W. S. k. 23-34).

W trakcie procedur kredytowych W. S. odczuwa silny stres i niepokój w związku z powtarzającymi się odmowami udzielania kredytu. Dotychczas powód funkcjonował, jako klient (...), który zawsze terminowo wykonywał zobowiązania finansowe. Otrzymując kolejne odmowy ze strony różnych banków (...) dotknął duży dyskomfort, gdyż instytucje finansowe nie traktowały go jako osoby rzetelnej, zdolnej do spłaty zobowiązań, pomimo, że z przedłożonych dokumentów wynikało, iż osiągnął dochód roczny w wysokości około 150 000- 200 000 złotych (dowód: zeznania świadka I. S. – protokół z rozprawy z dnia 16 marca 2017 r. k. 103-108, zeznania powoda W. S. – protokół z rozprawy z dnia 16 marca 2017 r. k. 103-108).

14 listopada 2013 roku W. S. zwrócił się do Banku (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w W. o udzielenie informacji dlaczego jego dane zostały umieszczone przez Bank w Biurze (...) jako dane osoby zalegającej ze spłatą wobec banku kwoty 1 zł oraz zwrócił się do Banku o przesłanie dokumentacji dotyczącej wskazanej wyżej należności. W odpowiedzi, Bank (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w W. poinformował W. S., że po analizie zaistniałej sytuacji w dniu 17 grudnia 2013 r. została zrealizowana korekta usunięcia z bazy Biura (...) wszystkich danych, jako zgłoszonych niesłusznie (dowód: pismo z dnia 14 listopada 2013 r. k. 35; pismo z dnia 18 grudnia 2013 r. k. 36).

Pismem z dnia 21 września 2015 roku, doręczonym 22 października 2015 roku, W. S. wezwał Bank (...) Spółkę Akcyjną z siedzibą w W. do zapłaty kwoty 21 088,91 zł tytułem odszkodowania i zadośćuczynienia za bezprawne wpisanie danych W. S. do systemu BIK – w terminie 5 dni od dnia otrzymania pisma. W odpowiedzi na wezwanie Bank (...) Spółkę Akcyjną z siedzibą w W. wskazał, iż z uwagi na brak przedłożenia jakiegokolwiek dokumentacji potwierdzającej okoliczności wyrządzenia rzekomej szkody W. S., żądanie zapłaty odszkodowania i zadośćuczynienia w łącznej wysokości 21.088,91 zł jest bezzasadne (dowód: pismo z dnia 21 września 2015 r. k. 47-49; pismo z dnia 30 października 2015 r. k. 63).

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie powołanych dokumentów oraz dowodów osobowych z zeznań świadka I. S. oraz przesłuchanego w charakterze strony powoda, które to dowody nie były w żadnym zakresie kwestionowane przez strony i Sąd w całości obdarzył je walorem wiarygodności. Tym samym, na podstawie art. 328 § 2 k.p.c. odstąpiono od ich szczegółowego uzasadnienia.

Sąd zważył, co następuje.

Zgodnie z art. 24 §1 k.c. ten, czyje dobro osobiste zostaje zagrożone cudzym działaniem, może żądać zaniechania tego działania, chyba że nie jest ono bezprawne. W razie dokonanego naruszenia może on także żądać, aby osoba, która dopuściła się naruszenia, dopełniła czynności potrzebnych do usunięcia jego skutków, w szczególności złożyła oświadczenie odpowiedniej treści i w odpowiedniej formie. Na gruncie art. 448 k.c. w razie naruszenia dobra osobistego Sąd może także przyznać temu, czyje dobro osobiste zostało naruszone, odpowiednią sumę tytułem zadośćuczynienia pieniężnego za doznaną krzywdę lub na jego żądanie zasądzić odpowiednią sumę pieniężną na wskazany przez niego cel społeczny, niezależnie od innych środków potrzebnych do usunięcia skutków naruszenia. W przypadku natomiast wyrządzenia szkody o charakterze majątkowym, zastosowanie znajdują ogólne zasady odpowiedzialności odszkodowawczej ex delicto z art. 415 k.c.(por. wyrok Sądu Najwyższego z 26 października 2011 roku, III CSK 16/11).

W myśl wyżej cytowanych przepisów, aby można było mówić o naruszeniu dóbr osobistych dane dobro osobiste musi istnieć oraz musi nastąpić bezprawne zagrożenie albo naruszenie tego dobra. Na gruncie niniejszego postępowania przedmiotem oceny było dobro osobiste w postaci dobrego imienia oraz wizerunku W. S. jako osoby rzetelnej, terminowo wypełniającej zobowiązania finansowe. W toku procesu powód wykazał, że doszło do naruszenia powyższego dobra przez umieszczenie jego danych w rejestrze Biura (...). Pomimo, że sam fakt umieszczenia informacji w rejestrze prowadzonym przez Biuro nie oznacza, że osoba której ta informacja dotyczy nie jest solidnym dłużnikiem, to w przypadku osoby będącej przedsiębiorcą, ignorującej zobowiązanie w wysokości 1 złotego, powyższe negatywnie wpływa na jego wizerunek.

Podstawową regułą obrotu gospodarczego jest zasada związania umową, obejmująca wszystkie roszczenia z tym związane, także te o charakterze marginalnym. Bezprawne działanie strony pozwanej doprowadziło do przypisania W. S. cech, których nie posiada, a które wpłynęły na odbiór jego wizerunku przez instytucje finansowe i osoby tam pracujące (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Białymstoku z 2 września 2016 roku, I Aca 283/16, Legalis nr 1509159). Strona pozwana nie wykazała natomiast, że jej działanie nie było bezprawne. Co do zasady wierzyciel, który przekazuje do biura informacje o zobowiązaniu dłużnika, nie postępuje bezprawnie, jeżeli jego postępowanie mieści się w obowiązującym porządku prawnym. Pozwany bank uznał natomiast w toku reklamacji swoją pomyłkę i usunął dane W. S. z rejestru. W toku procesu nie wskazano natomiast żadnego dowodu potwierdzającego, że wpis był zasadny. Konsekwencją powyższego, Sąd zasądził na rzecz powoda zadośćuczynienie, które z uwagi na pozycję społeczną i status majątkowy W. S. powinno rekompensować doznaną w wyniku naruszenia dóbr osobistych krzywdę. Tak określone zadośćuczynienie będzie nadto pełnił funkcję prewencyjną, gdyż strona pozwana, jako profesjonalna instytucja obrotu gospodarczego, powinna wykazać się szczególną starannością w umieszczaniu w rejestrze Biura (...) danych dłużnika, których zobowiązanie ma charakter symboliczny.

W zakresie roszczenia o odszkodowanie Sąd zważył, że zgodnie z art. 361 § 1 k.c. w zw. z art. 6 k.c., na powodzie ciążył nie tylko obowiązek wykazania powstania szkody wyrządzonej naruszeniem dóbr osobistych (art. 415 k.c.), lecz także udowodnienia, że pomiędzy naruszeniem, a szkodą zachodził adekwatny związek przyczynowo- skutkowy. Działanie zawinione strony pozwanej polegało na umieszczeniu w rejestrze Biura (...) długu na rzecz banku w wysokości 1 złotego. W wyniku powyższego W. S. miał nie dostać kredytu, co w konsekwencji doprowadziło do nieterminowej spłaty wierzytelności na rzecz (...) W. i powstania szkody w postaci zasądzonych odsetek za opóźnienie. Do powstania odpowiedzialności odszkodowawczej wystarczy istnienie normalnego związku przyczynowego między zdarzeniem sprawczym, a powstaniem uszczerbku u danej osoby, który nie musi mieć charakteru bezpośredniego (por wyrok Sądu Apelacyjnego w Warszawie z 9 listopada 2016 roku, I ACa 1815/15, Lex nr 2185480). Odpowiedzialność cywilną może także determinować związek wieloczłonowy, w którym między poszczególnymi ogniwami zachodzi zależność przyczynowa, lecz w tym przypadku każde ogniwo podlega indywidualnej ocenie z punktu widzenia kauzalności (por. wyrok Sądu Najwyższego z 21 czerwca 1960 roku, I CR 592/59, OSN 1962, nr III, poz.84).

Przez zdolność kredytową należy rozumieć zdolność jednostki do spłaty zobowiązania w umownie określonym terminie, na które składa się kapitał wraz z odsetkami. Zdolność kredytobiorcy determinują czynniki indywidualnie określone przez kredytodawcę, w szczególności obejmujące wysokość dochodów osoby ubiegającej się o kredyt, źródła oraz systematyczność uzyskiwania dochodów, aktualne obciążenia i zobowiązania kredytowe, rodzaj oraz wysokość kredytu, okres kredytowania, rodzaj rat, dotychczasowa historia kredytowa, wiek kredytobiorcy, czy liczba osób w gospodarstwie domowym. W. S. nie wykazała w toku postępowania, które czynniki zadecydowały o odmowie przyznania kredytu. Faktu, że przyczyną tą było umieszczenie jego danych w rejestrze Biura (...), nie można wyprowadzić na podstawie okoliczności ujawnionych w toku postępowania, gdyż powód i zeznająca przed Sądem I. S. wskazali, że w okresie poprzedzającym ubieganie się o kredyt mieli przejściowe trudności finansowe, co obiektywnie mogło przedłożyć się na możliwość otrzymania kredyt. Odnotować należy, że w 2012 roku powód postanowił rozwinąć działalność gospodarczą i kwestia spłaty zadłużenia wobec (...) W. nie była dla niego priorytetowa. Dopiero w okresie od dnia 16 grudnia 2012 r. do dnia 7 listopada 2013 r. W. S. zaczął starać się o kredyt w: S. Bank, Raiffeisen Bank, S. C. Bank, D. Bank oraz Idea Bank. Nie można zatem twierdzić, że do opóźnienia w spłacie zadłużenia i naliczenia z tego tytułu odsetek ustawowych doszło wyłącznie w wyniku nieotrzymania kredytu skoro w momencie podejmowania

powyższych działań powód był już w zwłoce względem świadczenia głównego. Tym samym, pomiędzy powstaniem uszczerbku w majątku powoda, a działaniem zawinionym strony pozwanej współtowarzyszyły ogniwa pośrednie, na których tle istnienie normalnego związku przyczynowego nie zostało przez W. S. wykazane.

Mając na względzie powyższe, roszczenie o odszkodowanie oddalono. O odsetkach za opóźnienie w zapłacie zadośćuczynienia orzeczono na podstawie art. 481 § 1 k.c., zgodnie z którym jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego, wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia, chociażby nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi. Opóźnienie się w spełnieniu świadczenia powstaje, jeżeli dłużnik nie spełnia go w czasie właściwym. Kwestię wymagalności roszczenia reguluje art. 455 k.c., zgodnie z którym, jeżeli termin spełnienia świadczenia nie jest oznaczony ani nie wynika z właściwości zobowiązania, świadczenie winno być spełnione niezwłocznie po wezwaniu dłużnika do wykonania świadczenia. Pismem z 21 września 2015 roku, doręczonym 22 października 2015 roku, W. S. wezwał Bank (...) Spółkę Akcyjną z siedzibą w W. do zapłaty kwoty 21 088,91 zł tytułem odszkodowania i zadośćuczynienia za bezprawne wpisanie danych W. S. do systemu BIK – w terminie 5 dni od dnia otrzymania pisma. W świetle wskazanych przepisów strona pozwana popadła w zwłokę w dniu 28 października 2015 roku i od tego dnia przyznano odsetki ustawowe za opóźnienie.

O kosztach procesu orzeczono na podstawie art. 100 k.p.c., zanosząc je wzajemnie wobec uwzględnienia powództwa co do połowy żądania.

ZARZĄDZENIE

Doręczyć odpis wyroku z uzasadnieniem pełnomocnikom stron.